

[Sigsgaard.]

somheden. De fortsætter med at være lige store, og dermed kan det være med til at understøtte samme illusion, som regeringen tilsigter med sine forslag, så det ændringsforslag vil vi undlade at stemme for.

Vi har ikke selv stillet ændringsforslag. Det ligger helt klart, at her er der indgået et bredt forlig. Vi kunne have stillet nogle ændringsforslag, f. eks. om, at § 1, nr. 2, i lovforslaget om begrænsning af udbytter og vederlag, det dér med egenkapitalen, udgik. Det havde været nogenlunde effektivt. Vi ved, at der bliver nogle få stemmer for og så en kæmpemæssig reaktionær blok imod, og det har vi altså i denne omgang ikke set noget særligt formål med.

Konklusionen af det, jeg her har sagt, er, at efter vores bedste overbevisning er lovforslagene kun egnede til at stikke blå i øjnene på lønmodtagerne, og de er næppe det papir værd, som de er skrevet på. De har stort set kun det formål at camouflere folketingets ensidige angreb på lønmodtagerne. Det kunne have været dokumenteret med endnu flere eksempler, men jeg har ikke tid til det.

Hertil kommer så selvfølgelig det alvorligste, at mens kapitalejerne kan gøre præcis, som de vil — de kan flytte fabrikken til udlandet og derved tage brødet ud af munden på de ansatte, hvis det betaler sig bedst for dem, eller de kan fyre nogle hundrede af de ansatte for at holde profitten oppe — så har lønarbejderne ingen tilsvarende frihed. Enhver tale om lighed for forskellige grupper af indkomstmottagere er ren og skær illusionsmageri, for nu at bruge et pænt ord om det.

Morten Lange (SF):

Ved første behandling kom jeg med nogle bemærkninger specielt vedrørende tjenestemændenes forhold under denne nye lovgivnings lønsystem. Jeg synes nu, at der er grund til igen at understrege, at allerede udgangspositionen for tjenestemændene ved dette lovforslag er påfaldende stærkt svækket. Måske husker de fleste tjenestemænd, at for nogen tid siden, da vi havde en anden minister for lønninger, var der midtvejsforhandlinger. Jeg er helt sikker på, at tjenestemændene husker disse forhandlinger med stor kærlighed, for aldrig nogen sinde har

man fået så lidt. Man fik ingenting. Og det medfører jo, at det efterslæb, som egentlig skulle have været forhandlet nu, og som ikke bliver det, det er altså også væk og har derigennem yderligere svækket tjenestemændenes udgangsposition.

Det er i sig selv en ganske alvorlig nedregulering af tjenestemandslønningerne, og det skal vi da holde os klart, det hører med i billedet. Men naturligvis er det, der er hovedposten, spørgsmålet om, hvordan dyrtidsreguleringen i ensartede ørebeløb kan puttes ind i et tjenestemandslønssystem. Vi har fra vores side, som jeg også sagde sidst, jeg behandlede sagen, været positivt indstillet over for denne hovedidé, men nu, hvor jeg har fået lejlighed til at se på tallene, er det altså yderligere klart, at netop satsen på de 60 øre er en meget uheldig start på denne ordning. Den er så uheldig, at den gør ordningens gennemførelse yderligere vanskelig og stiller store krav til, hvad der ellers måtte kunne forhandles om fra tjenestemandsside.

Det er jo sådan, at en regulering på 60 øre ikke engang giver fuld dækning for den tjenestemand med den aller-allertyndeste sølvsnor. Det giver rent ud sagt ikke fuld dækning for nogen tjenestemandsgruppe, og det gør, at beløbet helt klart er urimelig lavt fastsat.

Vi har fremsat et ændringsforslag, og jeg skal ikke lægge skjul på, at når vi har gjort det, så er det ikke mindst under hensyn til, at vi var interesseret i at få en dyrtidsordning med ensartede ørebeløb godt søsat på tjenestemandsområdet. Vi har ment, at 80 øre som det ensartede ørebeløb var et rigtigt tal, som ville have givet en god start på dette forsøg på tjenestemandssiden, ville have givet en ganske svag overdækning på de allerlaveste lønninger, hvad der kan være rimeligt, og derved have gjort, at kommende forhandlinger om tjenestemandslønningerne havde ligget i et langt bedre leje, end det gør med de for lave 60 øre.

Jeg har desværre kun hørt ringe sympati for dette tal. Det er endda af den socialdemokratiske ordfører blevet betegnet som overbud. De 60 øre er underbud. De 80 øre er en langt mere præcis søsætning af et forslag, som vi formodentlig alle i princippet er enige om. Og det bør ikke med nogen rimelighed karakteriseres som overbud, tværti-